

Tóthárpád Ferenc

Párizsi nyár¹

A kávéházra könnyen rátalálok.

Mint vadra vár a megszállott vadász,
feszült vagyok az utca dzsungelében,
e lesben állás éltet és aláz.

Reménykedem, hogy erre lesz az útja,
hogy észrevesz, talán reám köszön,
tekintetében ott bújik az éden,
s megérzi, ő lehetne börtönöm:
a lány, a nő, az asszony, aki éltet,
a múzsa, mely a Parnasszusra hív,
s ha vétkezem, hát ő lehetne vétkem,
az öntudatban is kicsit naiv.

Nem enyhülök a nyári forgatagban,
a napsütéstől szédülök kicsit,
elindulok, egy sört veszek magamhoz...
a flaska lehet még majd rekvizit.

Tombol a Nap,
már tele tűzte a várost
szikravető sugara.
Izzad az út,
pattog az agg kövezet.
Egy locsolóautó
halk ütemet dirigál.

Feltűnik Ő,
hajtja a cajga pedálját.
Érzi, hogy ott a szemem.

TÓTHÁRPÁD FERENC (1958) Kőszegen élő író, költő, szerkesztő. Legutóbb megjelent kötete: *Fordul az ég* (2013).

1 Részletek a *Francia flört* című versbatikból.

Huncut a lány
- gondolom -, mert idenéz.
Tudja, hogy őt figyelem,
s hogy vele libben a vágy.

Az ismerős mosoly mosolyt csal, de komoly
maradok csak azért is.
Látszólag közönnyel nézem, hogy suhan el,
s nálam felejtí mégis
azt az örök titkot, amivel csúcs-TikTok-
sztár könnyedén lehetne,
amitől a légzés akadozgat, s mitől
szinte bekebelezve
érezem magam. Végem! Nem találok mégsem...
Mint örvénylő hurrikán,
elragad a „mintha”, hogy majd visszahozva,
itt maradjon a „Talán”!

Tekinteted, ha öl, ha ég..., ha réved,²
s ha vágyba fúlva kellene alélnom,
lehet-e más, mi jobban andalíthat:
a lány, a nő, az angyalarcu démon?

A kép, amely ma engem szépnek láttat,
maradhat-e csodás? Ha megfakulna,
maradhat-e olyan, amit ölelnél,
avítt közöny ha csendben ránk borulna?

A parkok és a Szajna-part karéján
ne csak szemed, tekinteted is oszd meg,
s nem érdekel - ha láthatom, amit látsz -,
nem érdekel, az évek hogy peregnek!

2 Utalás Ady Endre *Add nekem a szemeidet* című versére.